

вата отъ които свършва въ главната тоналностъ, втората частъ е чужда тоналностъ, — следъ която следва пакъ първата: А. В. А. Тридълната П. форма се явява въ инструменталната музика по късно, — въ сюитата тя влиза като принципъ въ края на XVII в. Чрезъ разширение на голѣмата двудълна форма, именно когато дветѣ теми се явяватъ транспонирани и въ втората частъ, по пѣтя на постепенно развитие, се образува сонатната форма. Бавнитѣ части на симфонии, сонати, концерти и пр. се пишатъ отъ времето на Виенскитѣ класици въ тридълна П. форма.

Пъсенъ(та) е изразъ на субективни чувства — чрезъ тонъ и слово, въ равна (проста) поетическа и музикална форма. Народната пъсенъ е началото на пъсенъта. Отъ нея произлиза художествената такава. При народната пъсенъ, въ повечето случаи, авторъ на думитѣ и мелодията е едно и също лице; но може да бждатъ и две различни лица. Основната форма на народната пъсенъ е строфната. Първоначалниятъ съпроводъ на пъсенъта е билъ унисоновъ или хетерофоненъ; а презъ XIV в. се явява инструменталния съпроводъ, когато настѣпва и раздѣлта на многогласната разработка на народната П. и хорала. Въ началото на XII в., следъ създаването на монодията съ инструменталенъ съпроводъ, се явява художествената пъсенъ за единъ гласъ — съ акордовъ съпроводъ. Следъ едно процѣвяване въ Германия (Франкъ, Кригеръ), П-та бива измѣстена отъ арията и кантата, но нѣмскиятъ зингшпилъ я тласва пакъ къмъ едно процѣвяване. Съ Шуберта настѣпва пълния раздѣлъ на нѣмската художествена пъсенъ, а Менделсонъ, Шуманъ, Францъ, Волфъ, Брамсъ и модерниитѣ движатъ по-нататъшното нейно развитие.

Пъсенъ безъ думи (гл. Лидъ оне ворте).

Пюньо, Стефенъ Раулъ — Pugno, Stephen Raoul — виденъ пианистъ и даровитъ компонистъ, род. 23 юни 1852 въ Монружъ при Парижъ, умр. 3 ян. 1914 въ Москва, ученикъ на

Парижката консерватория, дето Бенуа, Тома и Матиа сж били неговии учители; органистъ и капелмайсторъ на „Св. Евгений“, 1892 — професоръ по хармония въ консерваторията; 1893 дебютира като пианистъ, откогато си спечелва име на пианистъ въ голѣмъ стилъ, и концертира по цѣла Европа съ голѣмъ успѣхъ. Заедно съ Изан, уреждатъ и камерни концерти, стоящи на голѣма худож. висота. Композиции: нѣколко опери и оперети (отъ които „Мъртвиятъ градъ“ — посмъртна), ораторията „Възкресението на Лазара“, клавири нѣща и пѣсни.

Пяри, Съръ Чарлсъ Хубертъ Хастингсъ — Parry, Sir Charles Hubert, Hastings — английски компонистъ и историкъ, род. 27 февр. 1848 въ Бурнемаутъ, умр. 7 окт. 1918 въ Найтсъ Грофтъ (Растингтънъ), учител при Макфаренъ въ Оксфордъ, при Хенри въ Щутгартъ, и при Едуардъ Данройтеръ, учителъ, и после директоръ, на Кралския музикаленъ колежъ въ Лондонъ. Композиции: 5 симфонии, „Модерна сюита“, 2 увертюри, симфонична поема „Видението на живота“, „Презъ смъртта, презъ живота“ — за оркестъръ, концертъ за пиано, „Английска сюита“ — за струнни инструменти, партита за пиано и цигулка, 3 клавири триа, по единъ струненъ и клавиръ-квартети; нонетъ за духови инструменти, 2 клавири — една цигулкова и една челова сонати, дуо за 2 пиана, Фантазия и fuga за органъ, хорови творби: „Благословената двойка сирени“, „Слава на нашето племе (кръвъ) и държава“, „De Profundis“, „Юдитъ“, „Освобождениетъ Прометей“, „Царъ Саулъ“, „Ода на Цецилия“, музика къмъ комедитъ на Аристофанъ, оди и пѣсни. Исторически трудове: „Музикалното изкуство“, „Прегледъ на историята на срѣдновѣковната и модерна европейска музика“ (1896), „Студии върху велики компонисти“, „Музиката презъ XVII вѣкъ“ (1902), „Стилътъ въ музиката“ (1912), „Йоханъ Себастианъ Бахъ — развитие на великата личностъ“ (1921) и др., които поставятъ П. въ реда на музикалнитѣ историци отъ значително измѣрение.